

Nüfus kağıdı başka renk, hissettiği başka! “Benim çocuğum eşcinsel, biseksüel, trans” diyenler anlatıyor...

Yönetmenin tabiriyle “acil” olarak çekilmesi gereken bir film “Benim Çocuğum”. Lezbiyen, gay, biseksüel, transeksüel evlatlarına sahip çıkan “normal” ailelerin öykülerini anlatıyor. Peki kim bu aileler, neler yaşadılar, nasıl bir araya geldiler?

“Hatırlamak istemiyorum o anı. Benim için çok kötüydü. Benim sevgili oğlum, benim sevgili oğlum değilmiş. Başka biriymiş. Dualara başladım, çok da dua eden bir insan olmadığım halde geceler boyu “Tanrım ne olur oğlumu düzelt” diye dua ettim. Düzeltilecek bir şey gibi algılıyordum, olmaması gereken bir şey, düzelsin bu diye düşünüyordum. Sonra baktım dualar falan işe yaramıyor.”

“Bir gün doktora gittik. Artık düzelecek diye oturmuş beklerken çocuğum odadan çıktı, anne doktor hanım seni çağırıyor, dedi. Gittim. Buraya neden geldin, benden ne bekliyorsun, dedi. Ben de çocuğumu göstermeye geldim, dedim. Çocuğum takıntılı, takıntısının yok olmasını istiyorum, dedim. Ben aslında, oğlumun akıl hastası olduğunu söyleyeceğini zannettim. Senin çocuğun transeksüel, kabule geç, dedi.

Ama hocam ben ne yaptım, nerede yanlış yaptım, kime ne söyledim, dedim. Soluksuz kaldım. Aslında ben transeksüelin ne olduğunu da bilmiyordum. Hiç kimse suçlu değil, senin de suçun yok, eksiksin yok, dedi. Sadece bazı çocuklar böyle doğarlar, böyle ölürler, dedi. Odadan çıkmak zorunda kaldım. Başladım ağlamaya... Çünkü 16 yaşındaydı. Erkek çocuğumdu o benim. Kimse bana böyle de çocuklar var demedi. Benim hayallerim gitti. Saatlerce ağladım. Bütün İstanbul üstüme yıkıldı.”

Düşünün; anne ya da babasınız, bir gün çocuğunuz sizinle konuşma cesaretini gösterdi ve eşcinsel, biseksüel ya da transeksüel olduğunu söyledi. Bu bedendeyim ama aslında benim hissettiğim çok başka, dedi. Toplumun beklentisi kadınlardan hoşlanmam, ama ben aslında erkeklerden hoşlanıyorum,

dedi. Ne yaparsınız? Onu anlayacak mısınız? Çocuğunuzu koşulsuz kabul edip, onu olduğu gibi sevebilecek mısınız? Bunlar zor sorular mı? “Aman Allah korusun” mu dediniz yoksa içinizden? Bunu söyleyebilme cesaretini göstermiş çocukların reddedilmiş, dışlanmış ya da öldürülmüş olabileceği mi geldi aklınıza? Hayır. Bu yazıda “normal” aileleri göreceksiniz. Çocuğuna destek olan, çocuğunun gerçek kimliğine geçiş sürecini zora sokmayan, her şeye karşı dimdik duran aileleri... “Elalem mi, çocuğum mu” sorusuna, “elbette çocuğum” diye yanıt verebilen, çocuğunu tüm ön yargılardan arınıp koşulsuz sevebilen anne babaları... E aile dediğiniz böyle olmaz mı?

Homofobik bir toplumda LGBTT ailesi olmanın ne demek olduğunu, yedi anne ve baba “Benim Çocuğum” belgesinde anlatıyor. Onlar “Benim Çocuğum Eş-

cinsel" pankartı taşıyan, "Çocuğuma Dokunma" diyen, "Babanım Yanındayım" sloganları atarak çocuğunun yanında, çocuklarının hakları için yürüten ebeveynler... Onlar LİSTAG anne babaları. Yani lezbiyen, gay, biseksüel ve transseksüel çocukların anne babalarının bir araya geldiği derneğin üyeleri. Çocuklarının farklılığını öğrendikleri anda yukarıdaki hisler içindeydiler, şaşkındılar, korkmuşlardı ve çare arıyorlardı. Baktılar düzelterebilecekleri bir durum yok. Birbirlerine destek oldular. Bir anne vardı yolun başında, şu an üç yüz anne baba dernekte hikâyelerini birbirlerine anlatıyor. Birbirlerine uzun ve mücadele isteyen yolculuklarında destek oluyorlar.

Sema anne, 55 yaşında. 12 yıldır oğlunun eşcinsel olduğunu biliyor. Oğlu 16 yaşındayken onda bir şeylerin farklı olduğunu hissetmiş. Çok yakışıklı olan oğlu hiçbir kızla ilgilenmeyince, "acaba" demiş. Sonra eve gelen bir arkadaşı "Sema teyze bizim de kız arkadaşımız olmasa ne olacak ki?" deyince şüpheleri artmış, kocasıyla oğlunu karşısına almış. Sonra oğlu "Gay olduğumu söylersem üzülür müsün?" diye sorunca sarılıp ağlamışlar. "Yavrum sen ne olursan ol, bizim çocuğumuzsun." demişler ama... "İlk hissettiğim duygu şuydu, kayıp duygusuydu. Yıllar önce babamı kaybettiğimde de o duyguyu hissetmiştim." diye anlatıyor Sema Anne. Sonra sorular sorular ve ne yapacağını bilememe duygusu...

"Düzelebilir belki, diye düşünüyordum. Buna da bir çare buluruz. Biz anne babalar her şeye çare buluyorduk ya her zaman. Dur bakalım çocuğun kafası mı karışık? Acaba biri ona bir şey mi yaptı da ben fark etmedim diyorsun. Hormonları mı bozuk? Acaba ben onu iyi yetiştiremedim mi? Yani bu durumun doğal bir yönelim olduğunu o zamana kadar hiç bilmiyordum. Yardım aldık bir psikologdan. Bize hastalıktır ya da değildir, demedi. Fakat oğlunuz bana gelecek, anne de bana gelmeli, dedi. Bu durumu kendi içimizde, dört kişilik ailede sır gibi tutmaya uğraştık. O kadar güçsüzdük ki..."

Bu sır 6 yıl boyunca sürdü. Ancak 6 yılın sonunda yavaş yavaş kendine yakın hissettiklerine, tepki göstermeyeceğini bildiklerine anlattı oğlunun eşcinsel olduğunu.

"Ona birisi bir şey yaparsa, incitirlerse

Sema Anne

Pınar Özer

Erkek çocuğumdu o benim. Kimse bana böyle de çocuklar var demedi. Benim hayallerim gitti. Saatlerce ağladım. Bütün İstanbul üstüme yıkıldı.

ne yaparız? Hep bu endişe vardı. Sözlü tacizlere uğradı. Bu çocukların çoğu uğruyor zaten. Kendi içlerinde çok mücadele veriyorlar. "Ben neden böyleyim", "Neden onlar gibi değilim", "Ben yanlış mıyım" gibi sorular hep akıllarında."

Ya aileler? Çocukları gibi onlar da başlıyor sorgulamaya.

"Tabii anne baba olarak bir sürü hayalleriniz var. Çocuğunuz dünyaya geldiğinde oğlum oldu, kızım oldu diyorsunuz. Eşcinsel, transseksüel bir çocuğunuzun olabileceğini bilmiyorsunuz. Bize hiç öğretilmedi bunlar. Bir

tek televizyonlarda gördüğümüz Zeki Müren, Bülent Ersoy örnekleri vardı. Onların da tam ne olduğunu anlamış değildik."

Bir diğer anne, Pınar Özer. Bir transseksüel annesi. Ama oğlunun kendisine "Anne ben aslında kızım" demesinden önce kendi deyimiyle korkunç ön yargılıydı.

"Trans bireyleri sokakta gördüğümde ağzımı burnumu yamultuyordum, aman bunlar da neye heves etmişler, niye böyle giyiniyorlar, bunlar niye kadın gibi davranıyorlar, diyordum. Aileleri iyi büyütmemişler, bakmamışlar, ilgilenmemişler, diye düşünüyordum. Çünkü hiçbir şey bilmiyordum."

2 sene inkâr etti Pınar anne. Erkek çocuk, adı çıkmasın, bunun askerliği var, evliliği var, işi gücü var diye düşündü. Çare aradı, ama çaresi yoktu.

"Bir gün alışveriş merkezine gittik, ben ona zorla tişört alalım diyordum. İstemiyordu, girdi kabine bir tane de-

nedi. Denerken ben birden baktım çocuğumun göğüsleri var. Bunlar ne diye bağırmaya başladım. Bir şey diyemedi. Kaldı. Ben de kendimi alışveriş merkezinden dışarı attım. Doktoru aradım. Artık olay benlikten de çıktı dedi.”

Artık tek bir adres vardı, Çapa Tıp Fakültesi. Doktor, Pınar Özer’e artık kabul et, çocuğun transseksüel, dediğinde oğlu daha 16 yaşındaydı.

“Hastanede doktor çocuğun transseksüel, kabule geç dediği gün çocuğumda bir patlama meydana geldi, ertesi günü bile beklemedi. Bakıyorum bir gün odasında törpü, bir bakıyorum cımbız. Bunları bulunca birden aklıma geliyor, evet benim bir kızım var, diyorum. Sonra ona makyaj kutusu aldım, iç çamaşır aldım. O gün de hiç unutmu-yorum. Gittim renkli renkli sütyenler

aldım, geldim. Nasıl takılacağını öğrettim. Sütyeni takarken o kadar zorlandım ki. Orada benim duygularım vardı. Ama o arkasını dönüp ne güzel oldu değil mi anne dediğinde, evet yavrum, evet kızım dedim. Hep gitgeller yaşadım. Ama o ne kadar mutlu oldu, özgür oldu, o kadar yürümeyi öğrendi.”

Sadece anneler değil elbet çocuklarının yanında olan. Bir transseksüel babası Zeki Yalçınoglu hep kız çocuğu olsun istiyordu, oldu. Ama kızı kendisini erkek gibi hissediyordu.

“1. yaşında farklılığı fark ettik. Çünkü yürümeye başladı, ayakta işlemeye gitti, erkek çocuk gibi. Herhalde özeniyor dedik. Sonra kız çocuklarının giydiği kıyafetleri giymedi, küpeleri takmadı, hiç hoşlanmadı bunlardan. Anaokuluna verdik, ertesi gün çağrıldık. Kızlar sen

erkeksin, erkekler sen kızsın diyormuş. Kreşin psikoloğu bir hekime götürün dedi. O zamandan beri farklı bir çocuk olduğunun farkındaydık.”

Çocuk nasıl istiyorsa öyle yapar dediler, hekime götürmediler. Ama farklı bir çocukları olduğunu da bir kenara yazmıştı Yalçınoglu ailesi. Biraz içine kapanık, uyum sorunu olan bir çocuğu kızları. Bunun da altında yatan cinsiyet kimliği-ydi, kendini erkek gibi hisset-mesi-ydi ama kız vücuduna sahipti.

“Liseye başladığında 60 kilodan 38’e düştü. Anoreksi... Ölüm sınırına gelen bir zayıflama. Biz biliyorduk, anoreksinin altında cinsellikle ilgili bir sorun olabileceğini... Zayıflayınca adetten kesildi, zaten istediği bu. Göğüsler çıkmaya başlayınca bu çocuklar mahvoluyor. Çünkü o erkek. Göğüs çıkıyor,

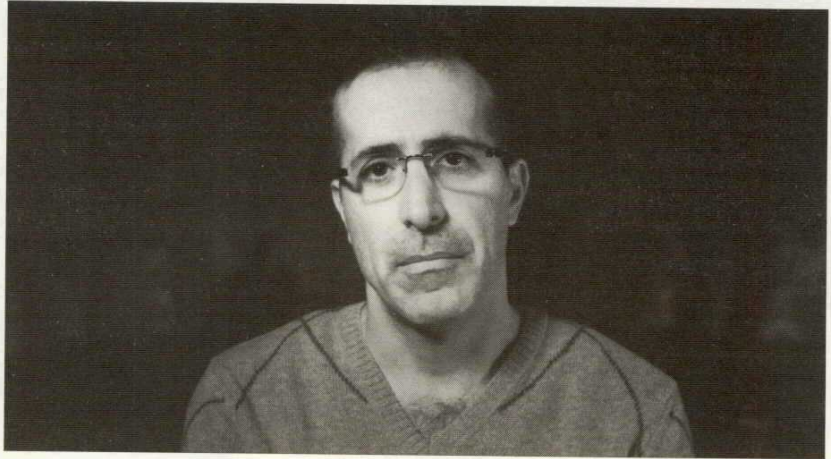
popo çıkıyor, adet görüyor. Zayıflayarak bunları durduruyorsunuz. Göğüsler gidiyor, adet duruyor.”

Bir tedavi süreciyle eski haline döndü ama bu arada içine kapalı çocuğu kabuğundan çıkaran bir şey oldu. Bir dernek, Lambda'ya gittiler ailecek. Daha önce hiç dışarı çıkmamış, kendi kimliği ile ilgili konuşmamış çocuk kendini buldu.

“Kendi gibi insanlar görünce kimliğini isimlendirebildi. Ben erkeğim, dedi. Çapa Tıp Fakültesi'nde terapilere gitmeye başladık. Nasıl açıldı, sosyalleşti. Her şey düzeldi. Psikiyatristleri, ilaçları bıraktık. Yaşı küçük olduğu için direkt testosterona, erkeklik hormonuna başlamanın yasal sıkıntıları oluyor. Doktorumuz Şahika Yüksel bizimle konuştu, kadın doğumda kullanılan bir ilaç var. Veriyorsunuz, geçici süreyle cinsel hormonları baskılıyor, menopoza sokuyor. İlk önce kadın hormonlarını uzaklaştıralım bakalım ne olacak, dedik. 6 ay o tedaviye başladık. Çocuk o hormonlardan kutulunca okuldaki başarısı arttı, sosyalleşti, süper oldu. Çok iyi gidince testosterona başlattık. Ve uçtu. Göğüsler çok büyük sorun oluyordu. Yazın denize giremiyordu. Onları da aldırıldı.”

Peki bedendeki tüm bu gözle görülen değişiklikler olurken okulda neler oluyordu?

“Testosteron hormonu almaya başlayınca okula çağırıldım, çocuğunuz erkek tuvaletine giriyor denilerek şikâyet olduğu söylendi. Komisyon toplandı, bir saat konuştuk. Diğer çocuklara karşı mesuliyetimiz var, dediler. Bir tane tek tuvalet var çocuğunuz oraya girsin, dediler. Ben de benim çocuğum vebalı

Zeki Yalçinoğlu

Bir transseksüel babası Zeki Yalçinoğlu hep kız çocuğu olsun istiyordu, oldu. Ama kızı kendisini erkek gibi hissediyordu.

mı, dedim. Neden izole ediyorsunuz, dedim. Bir saatin sonunda hiçbir karara varamadık. Tamam bu konuyu kapatalım, benim çocuğum kız tuvaletine girsin, dedim. Ama bir daha beni okula çağırmayacaksınız. Çağırırsanız avukatlarımla gelirim, bütün sivil toplum kuruluşlarını toplar gelirim, dedim. Benim çocuğuma testosteron başlanıyor, iki ay sonra sakallı bir erkek kız tuvaletine girdiğinde kız babaları sizi paramparça edecek, o zaman beni aramayın siz muhatapsınız, dedim. Bunu dedikten sonra biz bu konuşmayı hiç yapmamış olalım, dediler.”

Sadece kendi dört duvarları arasında bitmiyor mücadeleleri. “Çocuğun arkadaşları, öğretmenleri, eş dost, akraba

ne der” soruları hep akıllarda. Buradaki aileler “Benim çocuğumdan sonrası teferruat” diyor ve aile grubunun faydaları bu mücadelelerinde kendilerine buldukları bir dayanak, tutup dinlenebildikleri bir omuz, hikâyelerini anlatabildikleri arkadaşlar oluyor. 10 yılda katedebilecekleri mesafeyi belki birlikte 3-4 ayda aşılıyorlar. Belgeselin yönetmeni Can Candan, acil yapılması gereken bir film diyordu “Benim Çocuğum” için. Bir film acil olabilir mi? Evet, bu film acildi. “Koskoca dünyaya benim çocuğumu mu sığdıramadılar?” diyen, oğlu 3 yıl önce transseksüel diye öldürülen annenin feryadını esas alan bu film, daha fazla eşcinsel, transseksüel ölmesin diye bir an önce ışık olmak istedi.

Filmi izlemek isteyenler, bu filmin ticari dağıtımının yapılmasının, vizyonda gösterilebilme mücadelesinin de zor olabileceğini tahmin eder. Sinema salonlarından “Benim Çocuğum” filmini talep ederseniz belki daha çok insana ulaşmasını sağlayabilirsiniz.

